

sem ti slabote preveč grajal, a lepote premalo povzdignol. Posebno še poudarjam, kar sem ti vže dejal, da izkušaj dati svojim značajem več dušne globočave a dogodbam več moralnega stojála. To je glavno! Žal mi je tudi, da sem ti otróval veselje do „Cveta i Sadú“. Iz glave si izbij te misli, ter moški delaj! Tudi tega ne verúj, da je záte uže vse izgubljeno. Širokost i skrivnost človeškega živénja ti naj je po vsem znana. Ne pozabi važnih besed: „muth verloren, alles verloren.“ Vsemu tvojemu pismu obširneje odgovorim prihodnjič, kakor sem uže rekel.

LISTEK.

Namestu predgovora.

Prva kultura, ki je hodila po naših krajih, je posula našo zemljo z jantarovimi jagodami.

Prva naša beseda, ki je natisnjena, slove: Pravda.

V Istri so svoj čas tenkosluhi ljudje ločili zvonove po petju: kateri so peli ubrano, so bili vlti v Ljubljani.

Na to troje mislim rad.

Oton Župančič.

Alojzij Gradnik: Padajoče zvezde. V Ljubljani 1916. Izdala in založila „Omladina“. 100 str. Vez. K 3-50.

Poldrugo desetletje nekako priobčuje Gradnik svoje pesmi po slovenskih listih. Tih, rekel bi skoraj: najtišji naš poet. Menda bo to eden vzrokov, da je ostala — vsaj jaz imam ta vtis — njegova zamišljena pesem ves čas kakor neopazena. Ali ga je kedaj kak slovstvenik omenil? Lažja imena so plavala na površju. Gradnik pa je hodil ves čas svoja samotna pota, iščoč novih lepôt in novega izražanja, dočim so drugi hrupeli po davno izvoženih cestah in bili češčeni. Sedaj še-le se je odločil ter stopil pred javnost z zbirko „Padajoče zvezde“.

Med Življenje in Smrt jih je uklenil, te svoje padajoče zvezde; in v središče je postavil svoje mladosti bogastvo in hotenje. (Primeri uvodno pesem). Ali ni to kompozicijski način, soroden tistemu, ki nam ga odkriva Žigon v Prešernovem delu? In jedro, ki ga oklepata lupini: Življenje in Smrt? Ljubezen.